

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 4.675,23 złotych, w pkt 1. zasądził od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwotę 4.675,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 września 2016 roku do dnia zapłaty; w pkt 2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.451,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz w pkt 3. nakazał zwrócić pozwanemu ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi kwotę 45,50 złotych tytułem zwrotu uiszczonej i niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego, z wpłaty zaksięgowanej w dniu 22 lutego 2017 roku pod poz. (...)/ (...) (wyrok – k. 97 – 97 odw.).

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany – (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., zaskarżając je w części:

- zasądzającej od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 487,05 złotych, tj. ponad kwotę 1 188,18 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 września 2016 roku do dnia zapłaty;
- zasądzającej od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 451,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. naruszenie art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu w postaci nagrania rozmowy telefonicznej załączonego na płycie CD do odpowiedzi na pozew (plik: „(...)wav”), mimo że dowód ten zmierzał do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw, jako że wynikało z niego, że przed rozpoczęciem korzystania z najmu u powoda poszkodowany został poinformowany przez pozwaną o możliwości udostępnienia mu pojazdu zastępczego, który zostanie opłacony bezpośrednio przez pozwaną w drodze odszkodowania wypłacanego do rąk usługodawcy oraz że w razie zdecydowania się na najem pojazdu zastępczego na własną rękę uznana zostanie stawka co najwyżej 84,87 złotych brutto (fragment od 25:53 do 34:50 nagrania załączonego na płycie CD do odpowiedzi na pozew). Skutkiem tego naruszenia był błąd w ustaleniach faktycznych w ten sposób, że Sąd I instancji pominął okoliczność, że pozwana stworzyła poszkodowanemu możliwość uzyskania pojazdu zastępczego, zaś poszkodowany zignorował obowiązek współpracy z pozwaną oraz obowiązek nieprzyczyniania się do zwiększenia szkody i pomimo propozycji złożonej przez pozwaną korzystał z dużo droższego najmu pojazdu zastępczego u powoda;

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie, sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z zebraniem w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, tj. błędną ocenę dowodu w postaci opinii biegłego oraz pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności nagrania rozmowy telefonicznej załączonego do odpowiedzi na pozew na płycie CD, co skutkowało błędnym ustaleniem, że kosztem uzasadnionym był koszt najmu pojazdu zastępczego w wysokości 184,50 zł brutto za dobę, podczas gdy zgromadzone dowody powinny prowadzić do wniosku, że uzasadnionym był koszt najmu pojazdu zastępczego ustalony w oparciu o stawkę 84,87 zł brutto za dobę, gdyż najem pojazdu zastępczego w tej cenie umożliwiła poszkodowanemu pozwana;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu pominięcia ww. dowodów;

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. błędną wykładnię art. 16 Ustawy z dnia 22 maja 2013 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392.tj.), art. 826 § 1 k.c.

oraz art. 362 k.c., skutkującą błędnym przyjęciem, że poszkodowany miał prawo do korzystania z pojazdu zastępczego za kwotę 184,50 zł brutto za dobę, podczas gdy pozwana podczas mającej miejsce dzień po zajściu kolizji rozmowy telefonicznej, w której poszkodowany zgłaszał szkodę (a więc jeszcze przed dniem 7 kwietnia 2016 roku, kiedy poszkodowany rozpoczął najem u powoda), zaproponowała poszkodowanemu zorganizowanie pojazdu zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony, za stawkę 84,87 zł brutto oraz pokrycie kosztu za ten najem poprzez wypłatę odszkodowania bezpośrednio na rzecz wypożyczalni, a więc poszkodowany mógł bez żadnych dodatkowych trudności i niedogodności zminimalizować poniesioną szkodę;

2. naruszenie art. 361 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, poprzez błędne przyjęcie, że powodowi należy się odszkodowanie za koszt 35 dni najmu po stawce 184,50 złotych brutto za dobę, podczas gdy odszkodowanie to przewyższało poniesioną przez poszkodowanego szkodę, do której naprawienia był zobowiązany sprawca zdarzenia;

3. naruszenie art. 822 § 1 k.c. oraz art. 13 ust. 2 i art. 19 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przewyższającej szkodę, za którą w zaistniałym stanie faktycznym można przypisać odpowiedzialność sprawcy kolizji i ubezpieczającej go pozwanej.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżąca:

1) na podstawie art. 381 k.p.c. wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd II instancji dowodu z dokumentu pt. „Oświadczenie” złożonego przez spółkę (...) sp. z o.o. na okoliczność wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego zaproponowanego poszkodowanemu przez pozwaną podczas przyjmowania zgłoszenia szkody. Jednocześnie skarżąca wskazała, że konieczność przedstawienia tego dowodu powstała dopiero na obecnym etapie postępowania i jest uzasadniona całkowitym pominięciem przez Sąd I instancji pozostałych dowodów zgłoszonych na tę okoliczność. Ponadto skarżąca wskazała, że dowód ten, jako dowód z dokumentów, nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy;

2) podtrzymała wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej znajdującego się na płycie CD załączonej do odpowiedzi na pozew w celu wykazania, że przed rozpoczęciem korzystania z najmu u powoda poszkodowany został poinformowany przez pozwaną o możliwości udostępnienia mu pojazdu zastępczego, który zostanie opłacony bezpośrednio przez pozwaną w drodze odszkodowania wypłacanego do rąk usługodawcy, oraz że w razie zdecydowania się na najem pojazdu zastępczego na własną rękę uznana zostanie stawka co najwyżej 84,87 zł brutto (fragment od 25:53 do 34:50 nagrania załączonego na płycie CD do odpowiedzi na pozew), który to dowód został bez żadnego uzasadnienia pominięty przez Sąd I instancji;

3) na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniosła o zmianę zaskarżonego częściowo wyroku poprzez:

a. oddalenie powództwa także co do kwoty 3 487,05 złotych, tj. ponad kwotę 1.188,18 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 września 2016 roku do dnia zapłaty;

b. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu przed Sądem I instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

4) wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

ewentualnie

5) o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania w II instancji (apelacja – k. 112 – 115).

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację – k. 123 – 124 odw.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest niezasadna.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie, sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z zebranych w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, tj. błędną oceną dowodu w postaci opinii biegłego oraz pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Stosownie do wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego uznania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2000 roku, V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

W niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości. Sąd Rejonowy przeanalizował dowody i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioski wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń Sądu Odwoławczego.

Zasada odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę wyrządzoną osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.) nie była w niniejszej sprawie kwestionowana. (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. uznało swoją odpowiedzialność za szkodę powstałą w samochodzie uszkodzonych M. H. i K. H. wskutek kolizji drogowej zaistniałej w dniu 5 kwietnia 2016 roku. Zauważyć jednakże należy, że zgodnie z art. 361 § 2 k.c. zakres odszkodowania obejmuje pełne naprawienie szkody (zarówno w zakresie poniesionych rzeczywiście strat, jak i utraconych korzyści).

Żadna ze stron nie kwestionowała, iż do zakresu szkody należą koszty wynikające z braku możliwości korzystania przez uszkodzonych z samochodu w okresie od zaistnienia zdarzenia do czasu likwidacji szkody przez ubezpieczyciela. Nie była przedmiotem sporu kwota odszkodowania wypłacona z tytułu wystąpienia tzw. szkody całkowitej, natomiast sporne było ustalenie wysokości odszkodowania obejmującego zwrot kosztów korzystania z pojazdu zastępczego przez okres od dnia 7 kwietnia do dnia 11 maja 2016 roku. Istota tego sporu sprowadzała się do określenia czasu, przez jaki uszkodzeni korzystali z samochodu zastępczego do czasu zakupu nowego pojazdu oraz stawki za którą wynajmowali pojazd od powoda.

W rozpoznawanej sprawie prawidłowo Sąd Rejonowy przyznał powodowi zwrot kosztów za wynajem pojazdu zastępczego za okres 35 dni. W dniu 7 kwietnia 2016 roku doszło do zdarzenia w wyniku, którego zniszczeniu uległ przedmiotowy pojazd. Od tego dnia zatem przysługiwało poszkodowanym prawo do wynajęcia pojazdu zastępczego, bowiem w tym dniu pozbawieni zostali możliwości korzystania z samochodu. Poszkodowani wynajmowali pojazd zastępczy od dnia 7 kwietnia 2016 roku do dnia 11 maja 2016 roku. Nie budziło wątpliwości, w okolicznościach sprawy, że uszkodzony samochód wykorzystywany był przez poszkodowanego K. H. do dojazdów do pracy, a zatem musiał korzystać z samochodu zastępczego.

Chybiony okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu w postaci nagrania rozmowy telefonicznej załączonego na płycie CD do odpowiedzi na pozew (plik: „(...)wav”), mimo że dowód ten zmierzał do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw, jako że wynikało z niego, że przed rozpoczęciem korzystania z najmu u powoda poszkodowany został poinformowany przez pozwaną o możliwości udostępnienia mu pojazdu zastępczego.

Wykazanie przez ubezpieczyciela samego faktu i daty złożenia stronie poszkodowanej propozycji zorganizowania najmu samochodu zastępczego odpowiedniej klasy, którego koszt miałby ponieść wyłącznie pozwany, nie zwalnia go automatycznie z odpowiedzialności odszkodowawczej wobec poszkodowanych z tytułu pełnych kosztów najmu pojazdu zastępczego w przypadku nieskorzystania przez nich z przedstawionej im propozycji i wynajęcia samochodu zastępczego w wypożyczalni nie współpracującej z ubezpieczycielem. Ubezpieczyciel, powołując się bowiem na zaniechanie poszkodowanego i zachowanie wbrew obowiązкови wynikającemu z treści art. 354 § 1 k.c. winien również udowodnić rozmiar ewentualnej straty wynikłej z przedmiotowego zaniechania. Pozwany w trakcie postępowania przed Sądem I instancji zobligowany treścią art. 6 k.c. nie wykazał, że w wypadku skorzystania przez poszkodowanych z propozycji nieodpłatnego udostępnienia mu auta zastępczego, należącego do segmentu B, poniosłaby koszt takiego przedsięwzięcia jedynie w kwocie 69,00 złotych netto za dzień. Nie udowodnił, przez przedstawienie stosownych umów i cenników, iż współpracował w tamtym czasie z wypożyczalniami pojazdów, wynajmującymi (udostępniającymi) jego klientom auta zastępcze klasy B za stawki w nadzwyczaj niskiej wysokości 69,00 złotych netto za dzień, pokrywane ostatecznie bezpośrednio przez ubezpieczyciela.

Wskazać także należy, że pominięciu podlegały na podstawie art. 381 k.p.c. wskazane w apelacji wnioski o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu pt. „Oświadczenie” złożonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego w przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy zachowaniu zasady koncentracji materiału faktycznego i dowodowego przed sądem I instancji. Dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym jest regułą, doznaje ona jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 roku, III CKN 797/00, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 10, poz. 42).

W niniejszym postępowaniu powód nie wykazał żadnej z przesłanek, które zezwoliłyby Sądowi II instancji na prowadzenie postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym na okoliczność twierdzeń podniesionych w odpowiedzi na apelację.

Należy zwrócić uwagę, że wybór najtańszej oferty nie może być jedynym kryterium oceny zachowania poszkodowanych w kontekście przestrzegania przez nich obowiązku minimalizacji szkody. Naturalnym jest, że dokonując wyboru firmy wynajmującej pojazdy zastępcze, poszkodowani mogą kierować się różnorodnymi kryteriami, wśród których wymienić można: dostępność danego rodzaju pojazdu zastępczego, jak również możliwość podstawienia pojazdu zastępczego w miejsce wyznaczone przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia jest również forma rozliczenia (gotówkowa, bezgotówkowa) oraz obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat (np. kaucji). Wskazać należy, iż z treści złożonego oświadczenia wynika, iż najemca pojazdu może być zobowiązany do uiszczenia dodatkowych kosztów tzw. udziału własnego w szkodzie w wysokości od 500,00 złotych do 2.500,00 złotych.

Natomiast w przypadku umowy najmu zawartej z powodem poszkodowany nie był zobowiązany do pokrywania tego typu kosztów. Wobec tego uznać należało, że propozycja wynajmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego ubezpieczyciela była znacznie mniej korzystna niż propozycja najmu złożona przez powoda.

Poszkodowany od dnia 7 kwietnia 2016 roku tj. od wydania decyzji o likwidacji szkody (decyzja – k. 28) uprawniony był przypuszczać, że odszkodowanie zostanie mu w tym czasie wypłacone. Nie był zatem zobowiązany do zakupu nowego samochodu z własnych środków. Środki z tytułu likwidacji szkody poszkodowany uzyskał w dniu 10 maja 2016 roku w kwocie 8.820,00 złotych i prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, iż okres od 7 kwietnia 2016 roku do dnia 11 maja 2016 roku to czas wystarczający, a zarazem konieczny na dokonanie czynności związanych z zakupem nowego pojazdu. Należy także wskazać, że trudno wymagać od poszkodowanego by zaangażował własne środki do zakupu nowego pojazdu wcześniej przed uzyskaniem odszkodowania. Brak jest również podstaw do żądania, aby poszkodowany w ramach ograniczenia rozmiaru szkody zaciągnął kredyt na zakup nowego samochodu.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego art. 361 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, poprzez błędne przyjęcie, że powodowi należy się odszkodowanie za koszt 35 dni najmu po stawce 184,50 złotych brutto za dobę, podczas gdy odszkodowanie to przewyższało poniesioną przez poszkodowanego szkodę, do której naprawienia był zobowiązany sprawca zdarzenia.

Zauważyć należy, iż w sytuacji, w której doszło już do poniesienia przez poszkodowanych wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie postępowania likwidacyjnego, są to wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Przy takim ujęciu, stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. W takiej sytuacji poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11). Sąd Okręgowy w całości aprobuje pogląd wyrażony w tym orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Zdaniem Sądu odwoławczego okres, w którym poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego był okresem koniecznym i niezbędnym do przeprowadzenia likwidacji szkody w uszkodzonym pojeździe. Okres, za który przysługuje zwrot kosztów pojazdu zastępczego, to okres, w którym poszkodowani faktycznie nie mieli możliwości używania własnego samochodu, albowiem był on niezdatny do użytku wskutek samej kolizji (nie spełniał wymagań technicznych dopuszczenia go do ruchu). W związku z tym, że poszkodowani faktycznie nie mieli możliwości używania własnego samochodu, mieli prawo do wynajmu samochodu zastępczego przez czas wskazany przez Sąd Rejonowy jako celowy i ekonomicznie uzasadniony.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd II instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwana spółka zaskarżyła bowiem wyrok w części, a apelacja okazała się niezasadna. Sąd Okręgowy zasądził kwotę 450,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 2 ust. 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity z dnia 3 stycznia 2018 roku, Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

Marzena Eichstaedt Iwona Godlewska Jarosław Pawlak